

Da ni naša deca ne zaborave

By [Tatjana Milošević](#)

Global Research, March 24, 2012

[NSPM](#) 24 March 2012

Slušamo da su bombardovali Avganistan, Irak, Libiju, uskoro će možda i Iran. Slušamo i sećamo se dvadeset četvrtog marta 1999. godine. Bože, koliko sva bombardovanja liče jedna na druga. Na samom početku tog spektakla se otkrije da nekom tamo, većini sasvim nepoznatom zemljom vlada Veliki diktator (kod nas je izbor pao na Miloševića, mada je možda i Milutinović mogao da odigra tu ulogu), da taj diktator ugnjetava, pa i ubija svoj, najčešće dobro naoružan narod (u našem slučaju, čitaj, Albance), da pri tome primenjuje neprimerenu silu. Onda se svi svetski mediji utrkuju i licitiraju brojem žrtava (po principu, što više – to bolje). Bolje za naoružani narod kome je neophodno pomoći. Onda se na svim televizijama pojave poznate ličnosti iz sveta filma, književnosti, muzike i započne igra. Igra u kojoj su sve uloge dobro uigrane, pa uvežbavalo se to toliko puta. Pomoć, viču, mole, mora se pomoći narodu da sruši tiransku i diktatorsku vlast.

Obavezno su podeljene uloge i pripadnicima naroda koji je na spisku za bombardovanje. Njihove uloge jesu epizodne, ali i za epizodne uloge može se dobiti Oskar. Tako, na posebnoj je ceni uloga intelektualca koji je, zbog političkog neslaganja sa Velikim diktatorom, bio prinuđen da napusti zemlju koja je sledeća meta. Ove, ipak drugorazredne uloge, dobro su plaćene, treba znati odglumiti žrtvu. Još ako uspe da bude uverljiv i dotakne srca humanitaraca, taj može i dobro da zaradi. Oni, manje važni, epizodisti, dobiju uloge da razbijaju prozore sopstvenih ambasada da bi pokazali privrženost demokratskim principima. Mislim da je ovo momenat kada režiser počinje da na scenu izvodi glavne igrače. Prvo ministar spoljnih poslova Amerike (uloga koju je u našem slučaju dobila Madlen Olbrajt i morate priznati maestralno je odigrala, tako da sam prosto poverovala da nas ta žena mrzi) primeti da je takvo stanje ljudskih prava, u zemlji koja je na redu da bude bombardovana, neodrživo. Onda se na scenu izvodi hor ministara EU, zemalja članica NATO, koji vrlo brzo reaguju uvođenjem sankcija dotičnoj zemlji.

Sad već i situacija u zemlji koja je meta počinje da biva komplikovana. Narod dotične zemlje počinje i sam čudno da se ponaša. Kupuju se zalihe namirnica koje su neophodne, ali i one koje nikada neće biti upotrebljene. Naravno, kupuju oni koji imaju novca. Ostali gledaju pomamu i strepe kako će preživeti. Kako da izbegnu da se nađu na Varadinskom mostu ili niškoj pijaci kada oni budu mete. U našem slučaju, Diktator je napravio gaf. Improvizovao je. Pitao je narod da li želi da sam odlučuje o svojoj sudbini. A narod, koji očitno nije ranije gledao taj film, nije iskoristio jedinu šansu da kaže da ne želi. Neka njegovu ulogu preuzme neki drugi narod. Nažalost, od tog trenutka spektakl počinje da dobija na ubrzanju.

Ovo je trenutak kada je scenaristi prepušteno na volju da odabere pravi način i ubedi gledaoce da je bombardovanje neophodno. Mogućnosti su velike, od dalje satanizacije Diktatora, preko slika izrešetanih ili, još bolje, raskomadanih civila. U našem slučaju, scenarista nije držao sve konce u rukama, pa su se „civilima“ (u Račku) na slikama videle

uniforme ispod civilnih odela. U narednim epizodama bombardovanja nije bilo ovakvih propusta, pa mislim da su umesto jednog angažovali ceo tim scenarista (ipak se radi o visokobudžetnim filmovima). Najvažnije je da film izgleda uverljivo, zar ne?

Sada su svi na sceni. Diktator, stradali civili, ugroženi intelektualci, humanitarne organizacije, spremne da pomognu novim dokazima zločina – ovaj momenat se u drami valjda zove kulminacija. NATO će, ipak, dati još jednu šansu Diktatoru (kod nas su koristili pregovore u kojima su statisti preuzeli na sebe deo tereta celog projekta). Diktator je opet bio zao i nije hteo da pristane na sjajne uslove da mu zemlja bude okupirana – sve u svemu, kod nas je bilo mnogo improvizacije. U sledećim epizodama nije bilo pregovora, oni su ionako nemogući sa Diktatorima. Kad se konačno ceo svet uverio da su Srbi, Iračani, Libijci zli momci – krenuli su avioni. Obično su bombe padale po celu noć. Jadni piloti su spavali danju. Verovatno je zato bilo toliko promašaja i toliko civilnih žrtava. Da bi režiser umirio gledaoce, u pauzama je puštao izjave žrtava koje su tražile, molile, vapile da se bombardovanje ne prekida. Samo tako mogu biti zaista kažnjeni diktatori kalibra Miloševića, Huseina, Gadafija. Samo se tako žrtve (u našem slučaju, Albanci) mogu vratiti na svoja ognjišta.

Ovde se film za publiku završava. Oni ne gledaju kadrove u kojima Srbi beže pred najezdom Albanaca sa Kosova. Ne gledaju bolnicu u Čikagu na albanski način, u kojoj se Srbima vade organi. Ti kadrovi su isečeni da se “svetsko javno mnjenje” ne bi zbunjivalo pitanjem: Koga smo mi, tu, od koga spasavali.

The original source of this article is [NSPM](#)
Copyright © [Tatjana Milošević](#), [NSPM](#), 2012

[Comment on Global Research Articles on our Facebook page](#)

[Become a Member of Global Research](#)

Articles by: [Tatjana Milošević](#)

Disclaimer: The contents of this article are of sole responsibility of the author(s). The Centre for Research on Globalization will not be responsible for any inaccurate or incorrect statement in this article. The Centre of Research on Globalization grants permission to cross-post Global Research articles on community internet sites as long the source and copyright are acknowledged together with a hyperlink to the original Global Research article. For publication of Global Research articles in print or other forms including commercial internet sites, contact: publications@globalresearch.ca

www.globalresearch.ca contains copyrighted material the use of which has not always been specifically authorized by the copyright owner. We are making such material available to our readers under the provisions of "fair use" in an effort to advance a better understanding of political, economic and social issues. The material on this site is distributed without profit to those who have expressed a prior interest in receiving it for research and educational purposes. If you wish to use copyrighted material for purposes other than "fair use" you must request permission from the copyright owner.

For media inquiries: publications@globalresearch.ca